

verno odnosimo prema svojim narodnim kulturnim vrednotama. U ovom je slučaju dosta kriv (bez vlastite krivnje!) Krležin »Hrvatski bog Mars«, koji na drugi način zahvaća zapravo istu tematiku, a ima i znatno *vremensko* prvenstvo pred Neimarevićevom knjigom. No ova je potonja, svojom osudom nacionalnih nastranosti i socijalne zaostalosti habsburške vladavine jednako napredna kao i Krležino spomenuto djelo, u nečemu ipak posve svoja i naročito značajna: puna je zdravog, duhovitog, pravog humora, koji teče sa svakog lista, toči se sa svake strane, kaplje iz svake rečenice. Nismo bogati humorističkom literaturom, pa izvršno ovo djelo s toga podružja treba pri izradi rječnika suvremenog našeg književnog jezika svakako iskoristiti. Treba tako učiniti to više, što je jezik Neimarevićev upravo uzoran: bistar, sočan i krepak.

Pribirući građu iz djela naših publicista i političara, tvorcima navedenog rječnika dobro čine, što se koriste radovima Stjepana Radića, za koga dr. J. Šidak reče pred nekoliko godina na jednom predavanju, da je od hrvatskog naroda stvorio političku naciju u modernom smislu te riječi. Ne znam tek, zašto se među rječničkim izvorima ne nahode »Domovi« Antuna Radića, a on je, zbog svog utjecaja na mlađega brata, barem posredno zaslužan za ono, što Šidak pripisuje Stjepanu; Antun je osim toga kod nas jedinstven i dosad nenatkriljen u pisanju za puk: i današnji naši popularizatori nauke, novinari i urednici trebali bi k njemu u školu.

Želio bih, na koncu, dodati samo još dvije napomene:

Odabirući leksički zanimljiva djela pojedinih pisaca, trebat će pripaziti na raznolikost; valja nastojati, da bude romana i pripovijedaka i psihologijskih, i socijalnih, i historijskih, i humorističkih, da bude i epskih i lirskih pjesama, drama, kritika i

polemika, feljtona i eseja, a da ne izostanu ni putopisi (»Zorin« zbornik »Hrvatski putopisci«!), jer svaki taj književni rod i vrsta ima svojih leksičkih specifičnosti.

Uz naše štokavce-provincijaliste (da ih tako nazovem): Kaleba, Božića, Ivana Kozarca, Peciju, Perkovića i t. d. dobro bi bilo ekscerpirati i njihove drugove Srijemce (iz »Antologije¹ srijemskih pisaca«), jer među njima ima »dobrih znalaca jezika našega«, a svi gotovo unose u svoja djela živi dah narodnog govora svoga kraja. Ti njihovi provincijalizmi ne će često biti za osudu; naprotiv: korisno će poslužiti suvremenom književnom jeziku.

Iako su, sigurno, urednici i radnici rječnika prvobitnu svoju zamisao proširili i usavršili i više, nego ja ovdje predlažem, ipak napisah sve ovo: jedno zato, da u našoj javnosti podržim interes za tako značajan pothvat, a drugo radi toga, da i ostale potaknem, neka iznesu svoje prijedloge o tom pitanju.

Kad već napisah članak, sjetih se još jednoga, koji nije u popisu prof. Jonkea: Istranin Ante Dukić (»Dnevnik jednog margarca«, »Od osvita do sutona«, a nada sve njegova zbirka aforizama »Pogledi na život i svijet«).

Mirko Petravić

POZIV ČLANOVIMA, DA UPLATE ČLANARINU

Pozivaju se članovi HFD, da uplate članarinu za 1957. godinu, kao i za prošle, ako to dosad nisu učinili. Članarina se može platiti neposredno blagajniku ili na društveni tekući račun (40-KB-6-Z-1590). Članovi iz pokrajine plaćaju svojim podružnicama, a ako je u njihovu mjestu nema, tada je šalju središnjici u Zagreb.

Napominjemo, da članarina za 1957., prema zaključku godišnje skupštine, iznosi 20 Din na mjesec (za prošle 10).

¹ Ne bi li uopće o svim antologijama trebalo povesti računa?